ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γράφει ο **Ν.Ξ.**

Στον απόηχο της ήττας των φιλο-ΕΕ δυνάμεων στο δημοψήφισμα της Βρετανίας, οι πρώτες αντιδράσεις από το χώρο της ΛΑΕ δεν δείχνουν να λαμβάνουν ιδιαίτερα υπόψη τους τις εξελίξεις.

«Έξοδος από την Ευρωζώνη», εξακολουθεί να είναι η μόνιμη επωδός. -Τί ‘χες Γιάννη, -Τί ‘χα πάντα...

Αυτό που έπρεπε να λέγεται καθαρά, σε προηγούμενη βέβαια φάση, είναι σήμερα εξαιρετικά αναιμικό και ανεπαρκές.

Η τελευταία παράγραφος της ανακοίνωσης του γραφείου τύπου της Λαϊκής Ενότητας, αναφέρει:

«Αυτή την ώρα γίνεται ακόμα πιο επιτακτική για την Ελλάδα η **έξοδος από την Ευρωζώνη, σε σύγκρουση με τη νεοφιλελεύθερη ΕΕ,** στη βάση ενός ριζοσπαστικού, αντιμνημονιακού προγράμματος παραγωγικής ανασυγκρότησης και μετασχηματισμού, με δημοκρατία, εθνική ανεξαρτησία, δικαιοσύνη και σεβασμό στο περιβάλλον.»

Η Βρετανία βέβαια, δεν μετείχε στην **Ευρωζώνη,** από το έκτρωμα της **Ευρωπαϊκής Ένωσης** ψήφισε να αποχωρήσει. Τα μισόλογα («σε σύγκρουση με τη νεοφιλελεύθερη ΕΕ») εξακολουθούν, παρά την εκκωφαντική διάψευση των βαυκαλισμών που από κοινού καλλιεργήθηκαν στον ΣΥΡΙΖΑ περί ‘’άλλης ΕΕ’’, μη νεοφιλελεύθερης κλπ. Η καπιταλιστική κρίση δεν διαβάζεται σωστά.

Αντίστοιχα, το ακροτελεύτιο επίσης σημείο, συνέντευξης του μέλους της ΠΓ της ΛΑΕ Γ. Τόλιου στο art tv, αναφέρει:

«Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος κάνει ιδιαίτερα επίκαιρη την πρόταση της «Λαϊκής Ενότητας» για **αποδέσμευση από το ευρωσύστημα και μετάβαση στο εθνικό νόμισμα** ως αφετηρία προοδευτικής-φιλολαϊκής εξόδου από την κρίση, με κατάργηση της λιτότητας, αναστολή πληρωμών χρέους και βαθιά διαγραφή του, εθνικοποίηση τραπεζών, εφαρμογή σχεδίου παραγωγικής και οικολογικής ανασυγκρότησης και δραστική μείωση της ανεργίας. Όλα αυτά προϋποθέτουν την ανάπτυξη ισχυρού κινήματος αντίστασης και ανατροπής των Μνημονίων και **τη δημιουργία κυβέρνησης αριστερών-αντιμνημονιακών δυνάμεων.»**

Η έξοδος λοιπόν από την Ευρωζώνη είναι το επιμύθιον του ηχηρού BREXIT. Μέσα από τις θολές περίτεχνες διατυπώσεις που γνωρίσαμε στο παρελθόν, αυτή ταυτίζεται με –ή αποτελεί αφετηρία για- την ακαθόριστη ‘’αποδέσμευση από το ευρωσύστημα’’. Γλωσσολόγοι μετωπιστές θα αναλάβουν να εξηγήσουν αν το πρώτο συνθετικό της λέξης ευρωσύστημα παραπέμπει στο νόμισμα ή στους υπόλοιπους μηχανισμούς της ΕΕ.

Παράλληλα, προσκόλληση στη λογική της κυβέρνησης της αριστεράς που, ακόμα και σύμφωνα με επιφανή στελέχη της ΛΑΕ έχει χρεοκοπήσει και καλό είναι ούτε καν σαν όρος λεκτικά να αναφέρεται.

Γενικότερη παρατήρηση: Ηχεί παράταιρο να μιλούν εξωκοινοβουλευτικές δυνάμεις σαν κυβέρνηση σε αναμονή.

Κλείνουμε με εύγλωττα αποσπάσματα από άρθρο του Ν. Γαλάνη (ολόκληρο εδώ: Μπορεί η ΛΑΕ να κάνει την έκπληξη; -οι υπογραμμίσεις δικές μας):

.....

«Οι δυνατότητες της ΛΑΕ αναδεικνύονται από την προσφυγή και επαφή της με τον κόσμο. Βρίσκονται στις μεγάλες δεξαμενές μαζών που «κρύβονται» από τις δημοσκοπήσεις.

Πρώτη μεγάλη και αυξανόμενη δεξαμενή είναι ο κόσμος που πλέον ενοχοποιεί την ευρωζώνη και την ΕΕ γι’ αυτά που του συμβαίνουν. Βλέποντας την παρακμή και την παραλυσία της ΕΕ, αναγνωρίζοντας ότι το πραγματικό πολιτικό όριο στο ιουλιανό δημοψήφισμα του 2015 ήταν **το ευρώ** και οι Μένουμε Ευρώπη, και αντιλαμβανόμενος ότι τα γεγονότα στη Γαλλία και οι άγριες επιθέσεις ενάντια στους εργαζόμενους και τα μικρομεσαία στρώματα αποτελούν σχέδιο που εκπορεύεται και επιβάλλεται από τους **θεσμούς της ευρωζώνης** [και όχι της ΕΕ, του κεφάλαιου και των αστικών τάξεων;], ολοένα και περισσότερο σπάει από μόνος του

το φόβο και **σχηματίζει το στρατόπεδο του ΟΧΙ στην ευρωζώνη.** Αυτός ο κόσμος νιώθει ότι είναι **πολιτικά ορφανός.** Ότι δεν υπάρχει μια **αξιόπιστη πολιτική δύναμη** που να τον **εκφράζει** και να της **δείξει εμπιστοσύνη.** Ποσοστιαία αναδεικνύεται στο 40% της εκλογικής δύναμης. Θα λέγαμε –με όρους και προϋποθέσεις και χωρίς υπερβολή– ότι **ένα πολιτικό μέτωπο του ΟΧΙ** [ΟΧΙ σε τι; Στα μνημόνια; Στην ευρωζώνη; Στο περσινό δημοψήφισμα; Στην ιμπεριαλιστική ΕΕ;] θα διεκδικούσε την πρώτη θέση στις εκλογές.

Όλες αυτές οι μάζες είναι η μεγάλη βάση απεύθυνσης της ΛΑΕ. Γιατί αυτές οι μάζες είναι το «υποκείμενο» της ανατροπής. Είναι οι μάζες που **δεν θέλουν ίσως να ακούσουν ή να ακολουθήσουν τη σημερινή αριστερά,** αλλά θα ακολουθήσουν όποιον τους πείσει ότι είναι **αξιόπιστος,** ότι **έχει τη δύναμη** και το πρόγραμμα για να ανατραπεί αυτό που φτιάχνεται επί έξι συνεχή χρόνια. Αυτές οι κοινωνικές δυνάμεις σήμερα είναι **πολιτικά «ορφανές»**, δεν εμπιστεύονται κανέναν, έχουν χαμηλό φρόνημα, αλλά πολύ μεγάλο θυμό. Όταν ο θυμός τους ξεπεράσει το φόβο τους, όταν η πίστη τους ξεπεράσει την πρόσφατη «ήττα» των ελπίδων τους, τότε θα είναι επικίνδυνες για το σύστημα.

Πρώτος όρος είναι η διαρκής και σαφής ανάδειξη της ταυτότητας της ΛΑΕ, που θα προσεγγίσει τον κόσμο που **αμφισβητεί την ευρωζώνη,** που καταλαβαίνει πλέον –έστω και ενστικτώδικα– ότι η λύση βρίσκεται **στην έξοδο από αυτήν.** Η ΛΑΕ πρέπει να προετοιμάσει τον κόσμο γι' αυτή τη σύγκρουση, να πρωταγωνιστήσει στην οικοδόμηση ενός μεγάλου πολιτικού κινήματος **ενάντια στην ευρωζώνη.** Ενός κινήματος που θα συνδυάζει τα ζητήματα της ανάκτησης της λαϊκής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας με τον αγώνα **απεξάρτησης από την ευρωζώνη.** Γιατί η διαρκής συρρίκνωση της λαϊκής κυριαρχίας που πραγματοποιείται με παρεμβάσεις και εκβιασμούς των δανειστών εξυπηρετεί και διαμορφώνει ένα συσχετισμό υπέρ των δυνάμεων του κεφάλαιου και κατά των εργαζόμενων. Υπηρετεί την οικοδόμηση μιας μνημονιακής κοινωνίας και την προληπτική-θεσμική ανάσχεση του λαϊκού κινήματος. Η ΛΑΕ οφείλει να στήσει μια μόνιμη λαϊκή πανελλαδική καμπάνια για τη λαϊκή και εθνική κυριαρχία και **την έξοδο από την ευρωζώνη** σε κάθε γειτονιά, σε κάθε χώρο δουλειάς και σπουδών, να προσπαθήσει να εκφράσει πολιτικά το **ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΖΩΝΗ** των πληττόμενων μαζών.

Δεύτερος όρος είναι το επίμονο, χωρίς αποκλεισμούς προσκλητήριο σε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, μικρές και μεγάλες, που συμφωνούν στα κεντρικά αιχμηρά σημεία του προγράμματος. Αιχμηρό πρόγραμμα, πλατιά μαζική απεύθυνση για να δημιουργηθεί το ρεύμα που θα σαρώσει **κυβέρνηση - μνημονιακό καθεστώς - ευρωζώνη. Δεν εγκλωβιζόμαστε σε ένα αριστερό μέτωπο,** ενωνόμαστε και δεν υποχωρούμε για κανέναν σε ένα αιχμηρό, αποτελεσματικό και νικηφόρο πρόγραμμα. Δεν συμμετέχουμε στους

γνωστούς, άγονους, άστοχους και περιθωριακούς διαχωρισμούς του «αριστερού παρελθόντος». Μας συγκινεί περισσότερο η ΕΑΜική παράδοση του μετώπου και της νικηφόρας πάλης του ελληνικού λαού…»

.....

Πέρα από την παρατήρηση ότι η εποποιία του **ΕΑΜ-ΕΛΑΣ** (για να τα λέμε όλα…) γράφτηκε από τους αγώνες του ίδιου του λαού και όχι από «αξιόπιστους» που κέρδισαν την εμπιστοσύνη του για να τον κυβερνήσουν, το άρθρο και γενικότερα η ΛΑΕ κανοναρχεί απ' το πρωί ως το βράδυ την έξοδο από την Ευρωζώνη σαν τη λυδία λίθο που, για να κλείσει το μάτι και στους άλλους, **θα ανοίξει το δρόμο** και θα αποτελέσει **αφετηρία** για γενικότερες ρήξεις εάν και εφόσον κλπ.

Κάποιο πρόβλημα υπάρχει όμως, αν μετά το BREXIT αναμασά κανείς ακριβώς τη γραμμή που –ακόμη και εκλογικά- ηττήθηκε πολιτικά σε προηγούμενη φάση. Κάποιο σοβαρό πρόβλημα μετάφρασης: Μετά το ηχηρό BPEXIT, το να επιμένεις σε όσα έλεγες προηγούμενα περί απλής εξόδου από την ευρωζώνη, σημαίνει ότι μεταφράζεις το BPEXIT σε GREMAIN…

Δεν είναι η Ελλάδα απλώς «προτεκτοράτο της ευρωζώνης» από την οποία οφείλουμε (επιτέλους…) να αποχωρήσουμε, «απειθαρχώντας» και «σε σύγκρουση με τη **νεοφιλελεύθερη** ΕΕ». **Χρειάζεται** μέτωπο, **απαραίτητη** η μετωπική πολιτική, εξίσου απαραίτητες οι καθαρές κουβέντες.

Δυστυχώς διαχρονικά, καταγράφεται ιστορική ανεπάρκεια και ευθύνη της αριστεράς που, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, δεν παίρνει καμιά πρωτοβουλία για αποδέσμευση από το «λάκκο των λεόντων» της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Δεν είναι άμοιρη ευθυνών η ευρωλαγνεία που επί χρόνια καλλιέργησε ένα τμήμα της αριστεράς στην Ελλάδα.

Με άλλον τρόπο, η μετάθεση του στόχου της εξόδου από την ΕΕ στη λαϊκή εξουσία δρα παραλυτικά στην αναγκαιότητα που αναδεικνύεται σήμερα.

Αφήνεται έτσι και εδώ το πεδίο στην ακροδεξιά να δημαγωγεί πάνω στην λαϊκή – εργατική διαμαρτυρία και την αντίθεση στο βάρβαρο σφαγείο κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων από την ΕΕ. Στην Ελλάδα ιδιαίτερα, αυτές τις αυταπάτες, που δυστυχώς αναπαράγονται, πληρώνει το κίνημα και η αριστερά.

Και κάτι τελευταίο: Έχει επικρατήσει λανθασμένα η άποψη, ότι ο «σεχταρισμός» έχει κατ' ανάγκη αριστερίστικο πρόσημο. Δεν είναι πάντα έτσι. Ας μην ξεχνάμε, ότι ένας από τους μεγαλύτερους σεχταριστές διαχρονικά ήταν ο ακραιφνής ευρωπαϊστής Λ. Κύρκος -άσχετα αν τελικά ''δικαιώθηκε'' η πολιτική του.